

ВЕСНА КАРАПЕТРОВА - ПЕДАГОГ И АФИРМАТОР НА ИСЕЛЕНИШТВОТО

ИСЕЛЕНИЦИ ОД КАНАДА ВО ДЕЛОТО „МАКЕДОНСКИ ИСЕЛЕНИЧКИ МЕРИДИЈАНИ“ ОД СЛАВЕ КАТИН

Весна Карапетрова е родена во 1959 година во градот- херој Прилеп – градот под Марковите Кули. Таа го посетувала основното училиште „Кире Гаврилоски“ во Прилеп до крајот на петто одделение кога во јуни 1970 година имигрирала во Канада. Пристигна во Торонто со нејзините родители Марија и Нонде и помладиот брат Љупчо.

Инаку, родителите на Весна се од Егејска Македонија. Татко и’ е од селото Ранци, кое е чисто македонско село и се наоѓа на околу 20 км од градот Кајлари, во југозападните падини на Планината Каракамен. Мајка и’ на Весна, пак, е од селото Бесфина, кое се наоѓа во Преспанскиот регион.

Весна Карапетрова несебично е вклучена во активностите на Македонскиот храм „Свети Климент Охридски“ во организирањето на повеќе црковни и културни манифестации, како и низа доброволни акции, како што се Нова година по старо, (Василица), Денот на љубовта, Македонскиот карван на нациите, Велигден и Божик, и низ сите тие се истакнува името и богатството на македонската нација пред другите канадски нации.

Кога се зборува или се пишува за за активностите на нејзиниот сопруг Зоран Карапанчев како човек кој е окупиран со уметноста преку фотографирањето, секогаш се мисли на поддршката и активностите на неговата сопруга Весна Карапетрова, која е позната и призната Македонка во Македонската колонија во Торонто.

Со самото доаѓање во Канада, две години го посетуваше државното училиште “Georg Peck” во Скарборо, предградие на Торонто. Во тој период пред 50 години во училиштата немаше посебни часови по англиски како втор јазик, децата имигранти обично беа враќани 2 години поназад од соодветната возраст, па наместо да оди во 6 одделение, училиштето Весна ја регистрираше во 4-то одделение. По една година Весна го научи англискиот јазик и училишната администрација одлучи да ја унапреди за едно одделение следната година.

Прилеп

Двајцата нејзини родители добија работа веднаш штом пристигнаа. Нејзината мајка работеше како шивачка и правеше вреќи за спиење во фабриката „Wood’s Bag“. Нејзиниот татко, пак, бил лиценциран електричар во Македонија, но бидејќи неговата дозвола не била призната од Органот за електрична безбедност од Онтарио, тој работел во ресторани и миел садови, а подоцна и во фабрика која правела различни хемикалии за домашни детергенти.

Две години живееле со нејзиниот чичко Јани Петковски и неговото семејство. Нејзиниот чичко го спонзорирал семејството и поради неговата љубезна поддршка, семејството на Весна беше во можност да купи сопствен дом во истото предградие на Скарборо. Така, од 7 одделение, Весна започна во новоизграденото средно училиште „John McCrae“. Таа беше многу фасцинирана од новите можности за учење и беше вклучена во школскиот оркестар, во групите за пеење и учествуваше на натпревари за креативно пишување.

Своето средно образование Весна го продолжи во „Mildland Avenue Collegiate Institute“ во Скарборо. Таа беше многу заинтересирана за историјата и за учење на француски јазик. Таму се истакна во своите студии, дипломираше со одличен успех и беше на списокот на стипендисти за 13-то одделение. Весна, исто така, во 13 одделение доби две награди за одличен успех по историјата и социологијата.

Весна го продолжи својот академски интерес запишувајќи се на Универзитетот „Јорк“ каде што заврши француски јазик и политички науки. По стекнувањето со диплома таа одлучи да започне наставна кариера и се запиша на Институтот за студии во образованието на Универзитетот во Торонто, Онтарио, каде што се стекна со сертификат за настава од градинка до 8 одделение.

Весна со дел од семејството

Во меѓувреме Весна стана активна и во нејзината македонска заедница, пишувајќи за весникот „Македонија“ што го издаваше г. Танас Јовановски и весникот на Обединетата Македонска Организација. Таа исто така работеше како ко-водителка на вести и како известувач за настани во заедницата на Македонската телевизиска програма на „Омни“ телевизија. Водител на емисијата беше Петре Гиневски, а во продукција на Стен Папулкас. Весна ја изрази својата љубов кон македонската музика со тоа што се приклучи на Фолклорната група „Македонка“.

Во најголемиот дел од нејзината 30 годишна кариера Весна беше вработена како наставник во Одборот за образование во Торонто и им предаваше на учениците во различни одделенија. Имајќи го искуството на дете имигрант, таа можеше лично да се поврзе со новите деца имигранти, затоа беше специјализирана за предавање на англиски јазик како втор јазик.

Таа специјализираше и за предавање на деца со потешкотии во учењето, а исто така предаваше и “Обнова на читање”, што е специјализирана програма за децата од прво одделение. Последните 10 години пред да замине во пензија, Весна ја продолжи својата кариера во образованието. работејќи како заменик-директор и директор на училиштето..

Нејзиниот интерес за македонската заедница, како и искуството на нејзините родители кои потекнуваат од Егејска Македонија и беа принудени да ги напуштат своите села, ја мотивираа да се приклучи на Првата македонска канадска група за човекови права кон крајот на 1980-тите.

Кревање на македонското знаме во Торонто

Таа беше во можност да работи заедно со некои од најпосветените и најценетите македонски патриоти, како што е покојниот г-дин Васко Панчаровски, кој беше првиот претседател на оваа новформирана македонска организација.

По пензионирањето, таа се приклучи на добротворната организација на “Фондот за помош на децата во Македонија”, која им помага на децата сираци и сиромашните во Македонија. Таа беше во Управниот одбор на Македонската православна катедра црква „Свети Климент Охридски“ во Торонто, а подоцна стана секретар на Извршниот одбор.

За тоа време била во можност да учествува во планирање настани во заедницата, како што е Банкетот за Георги Иванов, тогашниот претседател на Македонија. Како секретарка, таа исто така работеше со Извршниот комитет на некои важни реновирања во црквата.

Весна е мажена за Зоран Карапанчев и заедно направија бројни видео интервјуа со постари членови на македонската заедница за „Канадско-македонското историско друштво“ во Торонто, а тоа беше овозможено благодарение на напорната работа и патриотската посветеност на г-ѓа Вирцинија Стојменов. Овие интервјуа се важен дел

од историјата на Македонците кои помогнаа да се изгради македонската заедница во Торонто.

Пишува: СЛАВЕ КАТИН